

51. szám.
December 21-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárunknál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Szegény hajótörést szenvedettek dala

Nagy sor az uraim: tessék elképzelni:
Ha a hajófenék el kezd vízzel telni,
Házmagas hullámmal bolondul a tenger,
Fenyeget, hogy minden pillanatban elnyel.
S a tenger fenekén krokodilok, czápák,
A ki belé esik, húsát megkivánják.

No mi nem hányódtunk épen tengerárban,
Megfeneklénk csupán iszonyu hinárban,
S mesés fenekében e végtelen sárnak
A vérivő szörnyek, a kik reánk várnak,
Nem krokodil, czápa, vizek martalóca,
Hanem leskelődik ránk a sok pióca.

„Szivattyúhoz minden!” mondják a hajósok,
Hajó fenekében, ha a víz nagyon sok,
S ha végre a hullám munkájuk' legyőzte,
Szétbomlik a hajó, darabokra válik,
Uj munkához fognak, dolgoznak halálig,
S uj alkotmányt ütnek roncsaiból össze.

Mink is szivattyúztunk, a hogy ember merhet,
Tanúnk rá a quóta és az államterhek,
Még sem lett lengővé megfeneklett gályánk,
Szétszedtük, s csináltunk abból uj alkotmányt.
Csak tutaj biz az; s most eképen folytatnánk,
Ha egy kis szél fújna, keseredett pályánk.

Hajótörötteknél szörnyű az állapot,
Ha élelmi szerük lassankint fogy, apad.
Mind szűkebbre szabják az ételadagot,
A mint fogy a kolbász és nőnek a napok,
Sőt nyomorultakon még az is megesik,
Hogy mikor már nincs más, egymást is megeszik.

A mi indemmitink is fenekét éri;
Csak tiz napra való czvibakk van még benne:
A hajós nép, nehogy elfogyjon élelme,
Bármennyire szánja egymás húsát, vérit,
Kénytelen megenni önfentartás végett
Naponként a többség a jó kisebbséget.

Hajótört hajósok tengerbe dobálják,
Csakhogy megmentsenek roncsolt tutajt, gályát,
Mind a drága málhát, becses hajóterhet,
Végre az ágyúkat, a sok nehéz fegyvert,
Csak egy tárgyat vesz fel majd a mentő csónak:
Drága lobogóját a sülyyedt hajónak.

Mi is bedobáltunk mindent a hinárba,
A mi csak drágánk volt, az mind veszett kárba,
Ereklyék és málhák, ágyúk, puskák, kardok,
Az ember magának semmit meg nem tartott.
S végre, hogy keresztülláboljunk a gázlón,
Bizony beledobtuk a vízbe a zászlónk'.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram !

Csakhogy mar eczer mindent megkaptuk, a mi kelet. Igazan mondok, egészen belefaradtam sok ajandik elfogadazsba. Kaptuk mar magyar financzot, kaptuk egy fil sasfejet, detto-labat is -szarnyat; kaptuk harom nemzeti színhez mig ketöt, öt csak töb, mint harom, is lesz ezutand nem trikolor kokarda sipkam melete, hanem quinquekolor; kaptuk egy orszaggyüeliz helyete masfelet, felit Bicsben; kaptunk elidegenithetetlen jogokat statusadosagokhoz, közbeközbe kaptuk jo debreczenyi kolbaszt buffetben; megvertünk tigriseket mindennap haczor; is in nem tudok, mig sincsenek megelgedve. Mit akarjuk mig kapnyi? Nekem az edigi izz sok volt, is nem banam, ha mar nem kapnank egy kizz ideig semit.

Mar mozd csak az a hivatal gyüne, a kire mindig vartam; mert ha aszt meg nem *kapom*, akkor nem *kaptunk* semit.

- Nekem nem kel föispanyasag; majd in veszekedek varmegyivel, is traktalok vidiki oratorokat! Nekem nem kel miniszteri tanacsosag; od sokat kel dolgozni. Nekem nem kel irdemrend, mit in csinyalyak vele odahaza mi varosunkban, a hun szokta csak koldusbiro pinteki napon nagy bolond rizmedaillont feltüznyi melyire, hogy legitimalya vele, hogy ma rajta van koldulazs sorja. Mig aszt gondolnanak, in izz elindultam kiregetnyi alamkoldusok riszire. Nekem kel valami realizs, is a melet nyugodalmasz positio. Pildanak okajair valami praefectoratus aladalmi urodalom javadalomban: a hol az ember, ha mar statusnak ugy se lehet, legalab maganak gazdalkodhatya valamit.

Vagyok születet oeconomus. Mert embernek mindenre születnyi kel. Igy pildaul születet financier barátom Jokai; születet költö barátom miniszter Lonyay; születet generalizs barátok barátja Besze Janozs. In meg voltam születet örnagy akkor, a mikor ü. Hanem kar volt Besze Janozsnek, mikor Perczelnek felelte,

azal vadolnyi minyajunkat, hogy mikor generalisok voltunk, akkor okoztuk nimetnek sok statusadosagot. Ez elen in protestalok! Ha Perczelnek mongya, akkor jo, mert az kergete is kartikonyan ütöte nimetet, de engemet, meg magat vegyen ki: mert mink akkor izz jól viseltünk magunkat; a hun ü volt generalizs, is in örnagy, öt nimet egy garazs ara flastromal mind beragaszthatot azokat a sebeket, a kiket mi ütötünk a katonain: emlikezen csak famosus bulletinre visza, a hun osztrak generalizs ütközet után így kezdi: „Der general Böse, der den Rückzug deckte, oder wenigstens decken sollte etc.“ akkor izz minden proviantot, lüszerszamot, szinat, szalmat anyit othagyunk nimetnek, hogy mig ö tartozza nekünk, nemhogy kart valota volna velünk. — No hat! Elig let volna mondanyi, hogy akkor születünk generalisoknak. Azota sok idő elmúlt, azota megint masnak születünk. Mozd vagyunk születet oconomusok. Probalyon meg orszag; biza ram valami gazdasagot, is in megmutatok, hogy ha generalizs koromban úgy harczoltam, mint egy tisztartó; — majd tisztartó koromban úgy fogok gazdalkonyi, mint egy generalizs.

Egyibiranta ne firtse benünket tekintedezs barátom uram. Az igaz, hogy mozd egészen befönünk magunkat; — de befönünk magunkat, mint selyembogar-kukacz; de csak azir, hogy majd kisöben kiragunk magunkat gubobul, is akkor atvaltozunk lepkepillangová: a hogy latunk esztet selyembogar-kukaczoknal. 1848-ban volt alapotunk: *hernyo*; mindent megragtuk; mozd alapotunk; *pupa*; mindent hagyuk magunkal csinyalnyi, majd lesz jövő alapotunk pillango, akkor fogjuk viragokra repülnyi, is utokor számára tojni.

De hogy megirünk-i asztat?

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

Aphorismák a mi kereskedelmi szerződésünkből.

A magyar ember csak akkor magyar, ha | de ha hajóra ül, akkor „matróz,” következőleg
lovon ül, akkor mindenki tudja, hogy „huszár,” | német.

A Kisfaludy gőzös, addig, a míg a füredi hídhöz van kötve, s a mennyire a part lövegei beérik, (tehát puskalövésnyire, mert ott ágyú nincs) a magyar lobogót viselheti, de a mint a Balaton közepe felé jár, tartozik felhúzni a közösgyi lobogót, mert az már neutrale terrenum.

A magyar nemzeti háromszint azért is jó lesz egyesíteni az osztrák szinekkel egy lobogón, mert ha majd azokat meglátják így együtt az idegenek, azt fogják mondani: „ahán, ezek

Mexico és Olaszország szinei (szinte vörös-féhér-zöld) a mikhez Ausztriának még mindig joga van.

Hanem egy anomalia mégis maradt fenn a kereskedelmi szerződésből. A magyar ember, addig, míg a saját lobogóját használhatja, mindenütt fizethet a közösgyi bankóval; de a mint a közösgyi lobogót felhúzza, ott már inkább respectálják a magyar aranyjait, a közösgyi bankójáért pedig nem adnak semmit.

Tallérossy Zebulon a bazárban.

Megtekintizs ala vetem e hiten a magyar kertiszet tarsulatanak gyümölcskialitasat. Otanag latam a grof Zichy Ferencz által küldüt szip gyümölcs közöt egy gyönyörüsigezs nagy almat, melyben 32 fognak a beharapasa kilatszot. A kivancsisag is pomologikus tudomany-szomj felcsigazasa következtiben felvilagositast

kikirtem magamnak e targyban, illetöleg almanban. A kertiszbojtar meg izs ata aszt nekem, s asztat mondota hogy ez az a nevezetezs savanyu alma, melybe a herczeg Eszterhazy örökösök ugy beleharaptatak a grof Zichi Ferenczet, hogy mig mozsd izs savanyu neki tüle az ü szaja ize.

Adomák.

Harmincz miatyánkot kapott a cigány penitencziául. Nem tetszett neki. — „Sok less, főtistelendő nagyságos uram.“ De a tisztelendő nem akar engedni. „No meglássa főtistelendő uram, hogy sok less“ — mondogatja a more. — Másnap beállit a tisztelendöhöz. „Serencsés jó reggelt kívánok, főtistelendő nagyságos uram.“ — „Jó reggelt more, mit hoztál?“ — „Serencsés jó reggelt kívánok.“ — „Na jól van, mi kell?“ — „Szerencsés jó reggelt kívánok.“ — „Az ördögbe is, hallottam már ezt, mit akarsz?“ — „Serencsés...“ — „Elhallgatsz a jó reggeleddel. Mi a ménkönek jöttél hozzám?“ — „Serencsés“ — „Tyhűj! hol az a pálcza?“ — „Megálljon csak főtistelendő uram egy kevéskét, csak egy minutára. Ühm, nem megmondtam tegnap, hogy sok less a harmincs miatyánk, jó, hogy el nem mondtam. Mert ha főtistelendő uram mágá öt jó reggelért bothozs nyúl, mit tenne a fő úristen, ha harmincessor elmondanám neki a miatyánkot?“

Történt egyszer régen, hogy egy legmagasabb körül alkalmával, Nyitra megyében az elfogadó tiszt karban, Boróczy Marcz, kalandjairól híres esküdt is

szerepelt. A felségnek feltűnt a deli ifju, s magához szólitá őt mihamar.

„Wer sind Sie?“ — kérde tőle.

— Boróczy von Marcz, — volt a válasz.

„Was sind Sie?“ — kérde tovább a felség.

— Comitats Swerenoth.

„Sind Sie verheiratet?“ — volt a már nevetve tett kérdés.

— Jungfer bin ich Herr von Kaiser! — mondá Marczink.

„Das glaubt ihnen der Teuxel!“ — kaczagott a felség, s elbocsájtá lovagunkat.

A m—i követválasztáskor kiáll egy poczakos választó seregük élére, s nagy hetykén átszól az ellenpártiakhoz, kik között csak egy—két uri ember volt.

„Már hogy is nyernétek ti, jó emberek. Mi van nálatok, mi? A hetes, nyolczas, kilenczes és egy—két tizes, mikor ide nézettek — a pártjabeli uri népre mutatva — itt az alsó, felső, király, disznó. Éljen!“

A f a v á g ó.

— No még egyet rá! hadd menjen mélyebbre a fejsze.

Különös atyafiság.

Vannak kocsisok, a kik igen szeretik az embert az úton mulattatni. — Ilyen volt az én nagybátyám kocsisa is.

Egy alkalommal mentem vele Csallóközből Pozsony felé. Gellén, egy házon — a jegyző lakán — ott függött a tábla abban az időben, a melyet most fátyolos időnek neveznek, s fel volt reá szépen írva: „Bezirks-Notariat.“ — Hasonló tábla volt Tejfalun is.

Midőn Tejfalun megyünk, elhaladván a jegyzőlak előtt, ismét kezd az én kocsisam beszélgetni ilyformán:

— Ifjurar! ez a tejfalusi Notarius testvére ám a Gelléi Notariusnak!

— Hát hogy tudja ezt, Mihály?

— Hát ennek is Berczik a neve, meg a Gelleinek is. Olvasván a Bezirket — Bercziknek.

Számvevői észrevétel.

Van a gazdasági eszközök között egy bizonyos eszköz, melyet neveznek kecske fej — kecske láb.

Ilyen eszköz haszonvehetlenné válván, a számadó tiszt kitette a számadásába, a mint illik, a kiadásba.

A f a v á g ó.

— Ugyan jól beleverték a fejszét a tuskóba, no már most segítsétek azt kihúzni belőle.
— De már azt húzd ki magad.

A számadás aztán be kerülván egy nem gazdasztból lett számvető kezébe átvizsgálás végett, ki is aztán ilyforma észrevételt adott a számadó tisztnek:

„A kecske feje és a lába meg van, hát a bőre hova lett?”

Nehéz szolgálat.

Borért küldték az e—i hajdút egyedül az urasági pinczébe. Az ott aztán le is csípte magát derekasan, s csak nagy nehezen tudott négykézláb felvászorogni. Midőn felért, feltápáskodott, s teli fejét nagy keserü-

séggel lógázva, búsan felsohajtott: „Hejh, be fárasztó kenyérkereset! de is nehéz hivatal ez ennél az e—i főkáptalannál, és semmi hála, semmi elismerés ezeknél az uraknál!”

Névváltoztatások.

Az „Üstökös“ jóváhagyásával Magyar Miskának megengedettett nevét Lajtháninenni Miskára, Német Miskának pedig Lajthántúli Miskára átváltoztatni.

Bilettans országgyűlési tudósítás.

A quóta, államadósság, vám- és kereskedelmi szerződés.

Aranyszájú Csengery Antal ujonnan született fiát, a quótát — melynek Kossuth a keresztapja — a háznak bemutatja. A csecsemő selyembe, bársonyba van pólyázva. E csodaszülött 3 millió fontot nyom világra jötte első percében. Bécsben is egy időben született egy még nagyobb monstrum, melynek bankó sullya 7 millió font; most a két országgyűlés azon tanakodik, hogy mivel táplálják e két ficzkót? A magyar országgyűlés a maga szülöttjének minden hónapban egyszer akar enni adni valamelyes ételmaradékot, mert előbb maga akar jól lakni, — a bécsi országgyűlés azonban azt állítja, hogy nem bánja, ha a magyar országgyűlés éhen hal is, de a ficzkónak naponkint jól kell lagnia, mert a 3 millió fontból egy latnak sem szabad hiányoznia. A magyar országgyűlés azonban erre nagy mérgesen azt válaszolja, hogy a Bécsi ne kanalazzon az ő szülöttének iálában, hanem hizlalja fel a maga ficzkóját 7 milló fontra, ha tudja. Annyi azonban végre is kiséül, hogy mindegyik országgyűlés a másik csecsemőjének mostoha apja, de az is kiséül, hogy mind a kettőnek a speiza üres; azonban a Reichsrath feltette magában, hogy új szülöttét alattomban friss bankóval fogja táplálni; Besze ezt megtudta, s most azt jövendőli, hogy mind a két ficzkó három év múlva aszkóiban fog meghalni.

Csengerynek bársonyba, selyembe burkolt, fényes napsugaras elmeszüleménye után, igen messzire, hátul kullog a setéség; aranyos boglárral és sallangokkal feldiszitett délceleg paripa után baktat az öszvér, karsu, könnyed, bájos szellemi lény után a konyhaszolgáló, — pástétom után a kukoricza dödöle; — ez Kerkápoly csecsemője, az államadósság. — Ezt a ficzkót felezifrázni, ajánlani nem szükséges, legalább azt állítja véletlenül felfogadott dajkája, a ki azt bemutatja, állítván, hogy a törvény e csecsemőt Bécsből már rég megrendelte, s azt is tudja, hogy a nemzet szívszakadva várja. Megemliti ugyan pár szóval, hogy mindig egy karon hordozni nehéz lesz, de hát mire való az embernek a másik karja? szerinte azt, hogy a nemzet a 130 millió fontos ujszülött alatt multhatlan összerogy, tökéletes bizonyossággal állítani nem lehet, sőt még azt is mondhatja, hogy vannak döntő körökben egyének — csak keresni kell őket — kik, ha a pénzügyminiszter ur által, jó fizetés mellett — felkéretnek — nagy szavakkal, s csupa igazságoknak látszó sophismákkal az egész 1300 millió tartozásunkat elsinkófálják. — A ház azonban sem a sophismáknak, sem az 1300 millió adós-

ságnak barátja nem lévén, vidámabb tárgyra kívánt áttérni, azért is Pulszkyt kiáltozta.

Pulszky is, szokott szerénységével — e részben mindkettő kitünik — a jegyzői padot elfoglalván, előhúzta zsebéből a 3-dik szülöttet, s bemutatja a háznak. Ez utolsó szülött a vám- és kereskedelmi szövetség. E szülöttel karján a napfénynél világosabban kimutatja, hogy Magyarországnak, valamint eddig, semmi szüksége kereskedésre nem volt, s mégis tejben, mézben úszott, és saját zsirjában majd megfűlt, úgy ezután sem kívánatos, hogy a magyarból lóatófutó, bagaria szagú nyúlőr- vagy tollkereskedő váljék; hagyjuk ezt jövőre is a németnek és az anglusnak; mondja továbbá azt is, hogy új szülöttje magyarul nem is ért, de németül már is jó beszél, Fiumét pedig épen úgy ismeri, mint Besze Shakespearet, — a tengert jobban gyűlöli, mint a bünt, nem is kíván belőle többet a legkisebb öböl-nél, ezt is csak azért, hogy a civilizátorok által nagy bölcseséggel kiszáritott Balatont némileg pótolja. Sőt mivel rég megmondotta egy bölcsünk (mert már volt egy pár) hogy a magyart — mivel felette kevesen vagyunk — még akkor is hájas piritussal kell traktálni, ha apagyilkos volna is, — ennél fogva természetes, hogy ürge módjára egy magyarnak sem szabad a tengerbe fűlni; indítványozza tehát, hogy törvény alkotassék, mely a hajóra ülést minden magyarnak halálos büntetés alatt megtiltja. Már pedig ha hajóra nem ülhet a magyar, akkor természetesen tengeren túl consul sem lehet belőle; ily módon következik azután szépen egymásból, hogy a nemzet azon halálos trémától is megmenekszik, mely annak tudatából eredne, hogy fiai még consuli hivatalra kineveztetéssel is meggyaláztathatnának; miután a más nemzetek utáni spionkodás magyar ember jellemével meg nem fér, mint szintén az sem, hogy más becsületes nemzeteknek kereskedését concurrentia által károsítsa.

A ház az első csecsemőt jobbfelől megéjlenezte, a másodikra nagyot sohajtott, utóbb nevetett, a harmadikra pedig ásítózott.

Borkoresolyák.

— Hát jó volt-e a deméndi búcsú?

— Hogy jó volt-e? Tudom azt, hogy nem tartanak olyan búcsút de sehol. Csak léféle volt hétféle, hát még az a drága sok sütemény, a krompli, meg a tők!

— Hát becsület vót-e?

— Vót ám, de én nem tudom végig, mert engem mindjárt kivetettek!

A bécsi királyi kincstárban őrzik ifj. Apaffy Mihály erdélyi fejedelem kardját és buzogányát, ilyen felirattal: „Dieser Säbel (pusszikann), s a buzogányon: dieser Streitkolbe (boczeligann) . . .“

Van nekem egy igen szórakozott barátom, a kivel már sok furcsa történt. Nem rég a színházban egy ösmerős hölgy mellé ült, s kis vártatva megszólította szomszédnőjét:

— Én most a nagysád húsára ültem.

— De Misa bácsi — mondja a hölgy — az istenért! a húsomra? —

— No, nem, no, nem a húzára, de az izé, a csontjára!

— De Misa bácsi, az égre! mit beszél megint, hogy a csontomra?

— No hiszen nem is épen a csontjára, hanem a másokra, arra az izé, a crinolinja vasára!

Lakott egyszer régen Miskolczon egy sok testi hibával felruházott híres gubásmesterember. Egyszer, midőn künn állt háza előtt, megszólítja őt egy vidéki ember:

„Megtisztetem, nem tudná nekem megmondani, hol lakik itt az a gubás, a kinek a nyaka gugás, orra hibás, képe ragyás, lába csámpás, hol laknék itt az a gubás? —“

— Tyhú! hogy a menydörgős ménkö ütögessen a kend bolond lelkébe, hisz az én volnék! Gyűjjon be kend!

Folyamodványt irt az —i jegyző a m—i szolgabírói hivatalhoz egy besorozott legény ügyében; a többi közt ez is benn volt a kérvényben: „Ez a szegény ifjonez egyetlen gyermeke agg szüleinek; mutatkozik ugyan egy hét éves fiúcska is!“

Midőn az ország mostani érseke még csak esperes volt, egy cigány hive sokat alkalmatlankodott neki, hogy esketné őt össze egy közeli rokonával. Hosszan magyarázta neki a lelkiatya, hogy az így meg úgy nem lehet, s beszédét azzal végezé, hogy feledje el választottját, s válaszszon más nőt Bangó ur.

Egy ideig hallgatta a cigány, de végre a falnak dőlt, s keserű könyhullatások közt ezt mondá:

„Jáj, jáj, nagyságos főtisztelendő esperest uram, nem mondaná maga mindezeket, ha tudná, mi az a serelem! serelem!“

Balladája egy egérnek, mely könyvtárban pusztított.

(Utolsó versszaka a jobboldalnak ajánlva)

Megvagy úgy-e? te gonosz,
Szörnyü féreg!
Rút bünödért ki leszen
Ontva véred!

Tudad-e, mit műveltél?
Óh te vásott,
Im boszút esdenek a
Koronások!

„Irgalom, óh biro úr!
Engedj élnem;
Hét piczi árva vesz el
Még ma vélem!“

Hét kölyök anyja — nem is
Nagy boszú ért;
Zács hetedizre lakolt
Négy kis újjért!

„Én csak a gondolatot,
S eszmét örlém,
Igy ne ítéljen a kény,
Hanem törvény!“

„Ám legyen; adlak imé
Át bírának,
Mely jogositva vagyok:
A csiczának!...“

Kukoricza János.

Nem tudja, mit beszél?

Úl a béres kis fia az ökrök előtt, míg az apja rakodik szénával. Az ökrök szépen kérődznek, a gyerek csak nézi sokáig, hogy mozog a szájuk, egyszer csak megszólal:

— Édes apám, ez az ökör beszél valamit, de én nem tudom, mit?

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Előre lát az, a mi sok? és kevés-e az, a mi nem elég?

— — (Perczel azt mondta, hogy nem arannyal, hanem vassal kell fizetni az adósságainkat.) Hiszen meg is fogadta ezt az osztrák kormány, nem fizetvén arannyal, de vassal, a melylyel az állambankjegyek mintáját acélba véssik.

— — (Milyen lesz hát már az a közös lobogó?) Az egyik oldalán lesz Magyarország czimere, sárga folyókkal, fekete mezőben, a másik oldalán lesz egy kétfejú sas, zöld szárnyakkal, veres fejjel és fehér hassal. (Hallja kend, erről a vad nemzetek azt fogják hinni, hogy papagály.) Ez a két birodalom új viszonyából született helyzetnek jelképe. (E szerint ez a helyzet öszvér; pedig én azt hallottam, hogy az öszvért nem lehet fejni.)

— — A mig Beust miniszter a concordátumot rázza a fáról, azalatt a báróné Péter-filléreket szed a Szent István temploma ajtajában. (Ő is úgy tesz hát, mint Napoleon, hogy ha netalán a más világon kimaradna a paradicsomból, legalább az élete párja odajusson, s kieszközölje férjének is az amnestiát.) Ki tudja, hátha épen az ellenkező a dolog.

— — Egy jobboldali szónok kulcsot csináltatott egy lakatosnál, s ki is alkudta azt 80 krajczárookban; — a napokban elküldi az inasát a 80 krajczárral a kulcsért. Visszaizen ám a lakatos, hogy akkor volt az! már azóta el tetszett fogadni az államadósságokat, most minden drágább lett, tehát tessék a kulcsért fizetni két forintot!

— — Egy képviselő azzal mentette a magyar pénzügyminiszteriumot, hogy még csak 8 hónapos (E

szerint még szopós? Ejnye, bárcsak elválasztanák már, s tanulna maga enni!)

— — Egy tiszamelléki kis városban, hol a falusi tanácsban mind *tanácsosok* (?) ülnek, elhatározottat, miszerint a városi rendőrség sikeresebb tevékenysége, s az éjjeli lopások végleges meggátlása tekintetéből, — a *rendőrség veres nadrágot* kapjon.

Isztrikuez és Nasszalmicseszkul.

I. Te! az a Skéne mégis okos ember! azt mondja, hogy ne fizessük mi az államadósságokat, fizessék a magyarok. Lám, a magyarok maguk bevallják, hogy ez államadósságok az ő elnyomásukra csináltattak; tehát ők a hibásak; minek szegültek olyan erősen ellen? engedték volna magukat olcsóbban elnyomatni, akkor most nem volna ennyi adósságunk, ők fizessék, a mibe nekünk kerültek.

N. Igaz a!

Kevés nyelvtudomány veszedelmes dolog.

B. megye törvényszéke előtt egy újabb ügyvéd védbeszédjében a nemesi kiváltságok 48-bani eltörléséről akarván megemlékezni, így kezdé szónoklatát: „Törvényszék! Köztudomású dolog, hogy a 48-diki törvények a nemi különbséget eltörlték.” Lett persze hahota. „Németet fogj ehhez pajtás! — mondja egy kartárs — annak mond el, az elhiszi.” — „Ne tedd öcsém — szól bele G. alispán — ne mondd, egyszer se mondd többet, mert ha kitudódik hogy B. megye így értelmezi a 48-diki törvényeket, s ennek az életbeléptetését várja a kormánytól, híresebbek leszünk mint a kotlós lovat kereső göcsei parasztok.

Előfizetési feltételek

„AZ ÜSTÖKÖS”

1868-dik évi folyamára.

Egész évre	6 frt — kr.
Félévre	3 „ — „
Negyedévre	1 „ — „

☛ Az előfizetési pénzek Emich Gusztáv kiadó-hivatalába (Barátok tere 7. sz.) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*